

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1923

ΠΕΤΡΙΤΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

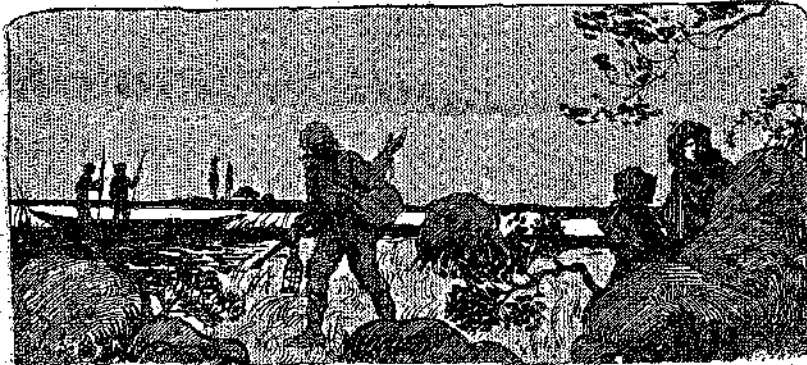
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Έρευνῶν ἄμα καὶ διδάσκων»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 30^{ος}

ΒΥΣΙΝΙ

α 76

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
*Αγγελάκι (τό)	7	*Αποτελέσματα Μ. Διαγ. Μεταφράσ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ	334
*Αγριόκοινος (ὁ)	139	*Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ Λαοκαράτου	378
*Ἀδελφοῦλα (ἡ) μου	166,182	*Ἀπὸ τῶ χαριῶ	58
ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:		*Ἀρρωστος ὁ παταμπᾶς	210,219,226
*Ἀδελφοῦλα (ἡ) μου, σελ. 140.—*Ἀληθινὴ φιλενθροπία, σελ. 100.—*Ἀνησυχία, σελ. 276.—*Ἀπὸ μίας συνομιλίας, σελ. 286.—*Ἀριστεῖον (τό) τῶν Γραμματίων, σελ. 395.—*Ἀτυχία, 228.—*Βιβλία (τά) 372.—*Γιὰ τὴν ποίησιν, 12.—16 Φεβρουαρίου—1 Μαρτίου, 92.—*Δέντρο (τό), 397.—*Δίψα (ἡ), 356.—*Δύο θέματα, 309.—*Ἐνας ἄνθρωπος σύμβολο, 364.—*Ἐνα παριμῆθι, 156.—*Ἐνα φάντασμα, 388.—*Ἐπιστήμη (ἡ) κτ' ὁ Θεός, 124.—*Ἐποχές (οἱ), 20.—*Ἐυρωπαῖοι (οἱ) κτ' ἑμεις, 148.—*Ἐυτυχία (ἡ) τοῦ ζῶου, 3.—*Ἐμεροδείκτης (ὁ), 52.—*Θεῖος (ὁ) Ἰατροκράτης 348.—*Θερμὸν (τό) κῆμα, 260.—*Καὶ δὲν πληρώνουν φόρο, 244.—*Κοινὴ (τά) ὄνειρα, 76.—*Κορίτσια μὲ κορίτσια καὶ ἀγόρια μὲ ἀγόρια, 268.—*Μαθητικὴ (ἡ) ἀπεργία, 180.—*Μασκαράδες, 68.—*Μία ἐξέλιξη, 220.—*Μικρός (ὁ) ἀεροπόρος, 284.—*Μύγες (οἱ), 204.—*Νὰ μὴ βρεθῶν οὔτε ἄλλοι δυό, 44.—*Νερό (τό), 212.—*Πάσχα κυρίου πάσχα, 132.—*Περὶβόλι (τό), 164.—*Πέτρα στὴ θέσιν τῆς καρδιάς, 196.—*Πολὺ ἄσχημα ἀστεία, 108.—*Πράγματα καὶ θάματα, 340.—*Προφητικὰ (τά) ὄνειρα, 84.—*Πρωτοχρονιά, 36.—*Σοβαρὰ τὰ πράγματα, 118.—*Στὴ φύσιν καὶ στὸ θεό, 60.—*Στὸ φωτογραφεῖο, 188.—*Συνήθεια (ἡ), 282.—*Τέτοια ὄνειρα, 252.—*Τόνοι καὶ πνεύματά, 122.—*Υφός, τέχνη κ.τ.λ., 300.—*Φθινοπωρινὴ Συμφωνία, 323.—*Χριστὸς γεννᾶται, 28.—*Χυδαία γλώσσα, 331.		*Ἀποτελέσματα Μ. Διαγ. Μεταφράσ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ	334
		*Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ Λαοκαράτου	378
		*Ἀπὸ τῶ χαριῶ	58
		*Ἀρρωστος ὁ παταμπᾶς	210,219,226
		Αὐτὰ γινόνταν ἓνα καιρὸ	11
		*Ἀφενικὸς (ὁ) τοῦ Κωνσταντῆ	59
		Βασιλείας Ἀδαμίδης	9
		Βιβλίο (τό) τῆς Μιράντας	99
		ΒΡΑΧΟΣ (ὁ) ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ (Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Sandeau μὲ 62 εἰκόνες) : εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην σελίδα ἑκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 38ου.	
		Γιόρτες (οἱ) τῶν μικρῶν	178
		Γνώμη (ἡ) τοῦ Δημητράκη	203
		Γλυκὸ (τό) τοῦ Βασιλῆ	355
		ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ (Μυθιστόρημα μὲ 22 εἰκόνες) : εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην σελίδα ἑκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 39ου μέχρι τοῦ 50ου.	
		Δάση (τά)	156
		ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
		206ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	7
		207ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	110
		208ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	134
		209ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	198
		210ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	302
		211ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	374
		Δημοψήφισμα (τό) τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1923	398
		24ος Διαγωνισμὸς Ἑσπαθώματος	397
	99	Εἰσιτήρια ἐξετάσεις	130,139
		*Ἐκθετο (τό)	290
		*Ἐνα ξενογαρμὶ βῶδι	363
		*Ἐνα σύντομο ταξίδι	179
		*Ἐπίνοδος (ἡ)	235
	4	Ζῶα (τά) κτ' ἡ χαλῶνα	66
	171	Θαυμασιότερο (τό) πρᾶγμα	339,347
	274	Θρόναλα	123,187,195,323,356
		*Ἴσιος (ὁ) δρόμος	268
	294	Κολοκαίρι	235
	382	Καρδιά (ἡ) τοῦ θυμᾶται	35
	254	Καυγᾶς (ὁ) τῶν Ἐπίπλων	371
	311	Κολακεία (ἡ)	91
	318	Κοιτῆρας (ὁ) μου	227
	358	Κρασί (τό)	347
	366	Κρίνα στὸ βουνό	123
	326	Λίνα (ἡ) στὸ χορὸ	88,90
	390	Λαμπρὴ ἱστορία	19
	238	Μαγειμένο (τό) γεφυράκι	307
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ» : εἰς τὴν 5ην ἢ 7ην σελίδα ἑκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50ου.			
ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΛΥΣΗ			
Ἄνοιξη			
Ἀποδημία			
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:			
*Αποτελέσματα 200ου Διαγ. (Λύσεων)	294		
*Αποτελέσματα 201ου Διαγ. (Ἀσκήσεων)	382		
*Αποτελέσματα 202ου Διαγ. (Λεσχῶν Λέξεων)	254		
*Αποτελέσματα 204ου Διαγ. (Λύσεων)	311		
*Αποτελέσματα 205ου Διαγ. (Λύσεων)	318		
*Αποτελέσματα Δημοψήφισματος τοῦ 1920	358		
*Αποτελέσματα Δημοψήφισματος τοῦ 1921	366		
*Αποτελέσματα 21ου Διαγ. Ἑσπαθώματος	326		
*Αποτελέσματα 22ου Διαγ. Ἑσπαθώματος	390		
*Αποτελέσματα Ἐδσημῶν τοῦ 1922	238		

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τῆς Ἑταιρείας τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρῆμα εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερβῆται καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένηου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπίσημα, δε. 25. Ἐξέσημος δε. 19. Ἐπίσημος δε. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἄγγλων, Κ. 9. Ἑλλ. καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν ἐστίμια 10. Ἀμερικῆς δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἐξέσημοι καὶ Τετάρηνοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆτου μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριαιδῶν ἐκ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' -- Τόμος 300ς

Ἐν Ἀθήναις, 3 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 45ον -- Ἀριθ. 1

Μαμά με ποροϊδεύουν	258
Μαριγούλα	75
Μάτια (τὰ) τῆς κυρούλας	187
Μαντρόσκυλο (τὸ)	35
Μεθύσι (τὸ)	355
Μέρες τοῦ 190...	43
Μέσος (ὁ) δὸς τοῦ Δημητράκη	359
Μία ἀνθοπέλασσα	275, 283
Μία ἱστορία λαυλαυδιῶν	251
Μία οἰκογένεια δέντρα	122
ΜΙΚΡΗ (ἡ) ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (Μυθιστόρημα ὑπὸ Marie Girardet με 105 εἰκόνες): εἰς τὴν 1ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50ου.	
Μικρὴ (ἡ) πασχαλιὰ	50
Μικρὸ μάθημα	247, 155
Μικροῦλα (ἡ) μαμά	242, 250
Μύλος (ὁ)	4
Νέα θρόνυφαλα	250, 267, 292, 301, 372
Νερόκρινα (τὸ)	203
Νύχτα σὴν ἀκροσταμά	388
ΟΛΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΟΥ	6, 14, 24, 30
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ: εἰς τὴν 6η ἢ 7η σελίδα ἐκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50ου.	
Παλιὸ (τὸ) μας σπίτι	107, 114

Παραμῦθι (τὸ) τῶν πεύλων	314
Πέθανε ὁ πάπας	387
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην σελίδα ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50ου.	
Πρόσκλησις τῆς «Διαπλάσεως»	380
Πῶς βγαίνουν οἱ παρομιῆς	291
ΡΗΝΟΥΔΑ (ἡ) ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ (Ἀνάγνωσμα διὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ, μετὰ 13 εἰκόνων) 8, 18, 35, 51, 67, 83, 99, 115, 131, 147, 163, 179, 195, 211, 227	
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ: εἰς τὴν 6ην σελίδα τῶν περισσότερων φύλλων ἀπὸ τοῦ 5ου μέχρι τοῦ 50ου.	
Στ' ἀκρογιάλι	371
Στὰ ψηλά βουνά	194
Στὴν Παναγία	266
Στὸ λιοντάρι	182
Στὸ σχολεῖο	299, 306
Τέσσερα (τὸ) τριζόνια	363
Τί πρέπει νὰ γνωρίζῃ	53
Τσαγέρα (ἡ)	106
Φθινοπωρινὰ ἀπομνησμεῖα 1922 (εἰκόνων)	389
Χριστογεννα στὸ χοιρεῖο	33

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀγάπη (ἡ)	138
Ἀνοιξιάντικο ἔστυμμα	139
Ἀγὴ (τὴν) στὸν κάμπο	146
Ἀγὸ (τὸ)	202
Βενετσιάνικο καϊάτι	258
Βράδιασμα	155
Βράδυ	346
Γιὰ κάποιον φίλο ποιητὴ	42
Δίχως βουλή καὶ ἀκέφῃ	378
Ἐγκλημα (τὸ) κι' ἡ τιμωρία	386
Εἶδα χθὲς βράδυ	66
Ἐκκλησιόλα	34
Ἐλεημοσύνη	171
Ἑλληνικὴ λατρεία	354
Ἑλίδα (ἡ)	148
Θάνατος (ὁ) τῆς γιαγιάς	227
Καίτι (τὸ)	219
Καλωσύνη (ἡ)	218
Καράβια στὸ πέλαο	187
Καράβι μετὰ κόκκινα φτερά	340
Κοντὰ στὴ βρύση	74
Κυριακὴ	394
Λαμπάδα (ἡ) τῆς ζωῆς	123
Μάννα καὶ γυιὸς	338
Μαρτυρικὴ πόρτα	106
Μιά ψυχὴ σὲ μνήμα	170
Μισμὸς	349
Μουντὸ κραινὸ	52
Μυστικὸ (τὸ) τῶν κυμάτων	234

Νάνι	186
Ὀνειροπόλημα	314
Ὀνειρῶν ὄρα	266
Ὀρφανὸ	262
Ὀρφανὸ (τὸ)	98
Παλιὸ καράβι	316
Παράθυρο (τὸ)	139
Πόνος (ὁ) τῆς γιαγιάς	283
Προσευχὴ (ἡ)	91
Πρὸς τὸ κάστρο	298
Πρωτοβόρχι	308
Ρητά, 3, 11, 28, 51, 68, 75, 93, 107, 117, 133, 140, 243, 284, 307, 323, 355, 371,	379
Σε' ἀκύμαντα αὐτὰ πλάτη	21
Στέφρα (ἡ)	253
Στὴν δαστρία μέσα	200
Στὸ διάβα τοῦ φθινοπώρου	370
Στὸ φάρο	290
Ταξιδιωτικὸς (οἱ)	330
Τραγοῦδι σὲ κρυφὸν ἦχο	154
Τρικυμία	210
Φεγγαράκι	82
Φθινοπώρο	299
Φωνές (οἱ) τῶν κυμάτων	283
Χαρτεῖνοι μύλοι	322
Χειμῶνας (ὁ)	10
Ψιθίνα	58
Ὡρα θλίψεως	276

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 257 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Ἡ στέψη

Σε κάποιον ἰσθμόν των Βαλκανίων εὐφραίνεται ἕνας μέγας πόργος, χτισμένος ἀπ' τὸ 18ον αἰῶνα. Ἀπὸ μακρὰ διακρίνεται ἡ ἐπιβλητικὸς του ὄγκος καὶ τὸν τροποῦν ἀπειρα παράθυρα, οἱ πορτικιοὶ, οἱ τευφακίθρες κι' ἡ μεγάλη τεκράτα σ' ὄλο τὸ μακρὸς τῆς φάταξ.

Μιά κινητὴ γέφυρα, καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μπορεῖ νὰ τηραθῇ, καὶ πολλὰ χυκτάκια γεμάτα νερό, ὑπερασπίζουσι τὸν πόργον σὲ κάθε περίστασι.

Στὴς πλαγῆς τῶν λόφων φαίνονται σάβια καὶ ὄρημοι, καὶ μοιάζουν σὰ νάχουν καταφύγιον κάτω ἀπ' τὸν ἥσκιόν τοῦ πόργου καὶ νὰ ζητοῦν τὴν προστασία του.

Ἰστέρα φαίνονται βίλλες, κῆποι, πάρκα καὶ τέλος τὸ δάσος, καὶ ἀπλώνεται ὡς εἰς ὄχθες τοῦ Μοράβα. Τὸ ποτάμι αὐτὸ ἦταν τὸ σύνορον τοῦ ἀρχαίου Βασιλείου τῆς Βαλκανίας, ἕνεκεν μικροῦ κράτους, καὶ ἡ σήμερῃ ὑπερβῆται τοῦ σήμερα σχεδὸν ἀμφιπέττειται, γιὰτὶ πολλὸ γρήγορον τὸ ἀπορροῦσαν τὰ γεωγραφικὰ κράτη. Εἶναι ὅμως σ' ὄλοος γνωστὸ, ὅτι καὶ βασιλεῖο αὐτὸ τῆς Βαλκανικῆς οἱ πολιτικῆς διαμάχες ἐρισπύονταν διαρκῶς σὲ μεγάλη ἐνταση.

Τὴν ἐποχὴ καὶ ἀρχίζει αὐτὴ ἱστορία, στὴ Βαλκανία βασιλεῖε ἡ οἰκογένεια Φίρστικ. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ ὁ Α', μάλιστα ἀνέβηκε στὸ θρόνον, ἔπεσε ἄρρωστος καὶ πέθανε. Ἡ γυναίκα του, ἡ χαριτωμένη βασίλισσα Βέρα, δο-

κίμασε τέτοια λύπη γιὰ τὸ θάνατόν του, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβη: πολλοὺς μῆνες ἡ ἀρρώστεια δὲν τὴν ἄφινε κι' ἔδοκεν μέρα μετὰ τὴν μέρα, ὡς καὶ ξεφύγησε σάν πουλι μὲν ἀνοσιειάτικη βραδύα.

Κι' οἱ δοὺ αὐτοὶ δὲν ἄφρασαν ἄλλο παιδί ἐκτὸς ἀπ' τὴν μικρὴ Ζινεδιέθη, τὴ Ζίνα, ὅπως τὴ φώναζαν χαϊδεωτικὰ.

Τότε ἦσαν ἔφρα-ὄχτω μὲλις χρονῶν. Καὶ στο ἄθω μέτωπο αὐτῆς τῆς ὀρφανούλας ἔπρεπε νὰ μπεῖ τώρα τὸ στέμμα μ' ὄλοα του τὰ προνόμια καὶ καὶ μ' ὄλοος του τοὺς κινδόνους. Ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλεῖ Ἰωσήφ, ἔβινε ἀντιβασιλεὺς κι' ἡ γυναικίκα του, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα, ἀντιβασιλοῦσα.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Ἡ Ζίνα, ἡ μικρὴ βασίλισσα, μεγάλωνε. Εἶχε ἀνατραφεῖ μετὰ ἀγάπη καὶ φροντίδα ὑπερβολικῆ καὶ δὲν ἀγαποῦσε, πρὸς μόνον ὅ,τι ἐπρόκειτο νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύσουν καθε τῆς ἐπιθυμία. Δὲν πρόφτανε νὰ ζητήσῃ κάτι τί, κι' εὐθὺς τότε μπεροσά τῆς. Τὰ παιγνίδια τῆς ἦσαν ὅσο πολλὰ, ὥστε ἐγέμιζαν μιά ὀλόκληρη σάλα τοῦ κάστρου. Μὰ ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὰ πωθήσῃ, γι' αὐτὸ καὶ δὲν εὐ ἐκτιμοῦσε πολὺ.

Οἱ λαμπρὲς κοῦκλες, οἱ ἀρκούδες καὶ ἄφρασαν μ' ἔλατῆριον, ἡ «κίβωτος τοῦ Νῶε» μ' ὄλοα τὰ ξύλινα ζωάκια τῆς, κουλονοικο-

κυρεῖα ὀλόκληρα ἀπὸ φίνα ποροσλάνη, —ὄλ' αὐτὰ δὲν ἱκανοποιοῦσαν τὴν φαντασία τῆς: ἡ μικρὴ ἀνευρεῖται ὀλοένα ἕνα παιγνίδι καὶ νὰ μὴ μοιάζῃ μετὰ τὸν ἄλλο καὶ καὶ δὲν ἔφρασε τί ὄνομα νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἄν τῆς ἐχάριζαν τὸν ἥλιον, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἄστῆρια, θὰ ζητοῦσε δίχως ἄλλο καὶ τὸ ἄγνωστο ἄστρο, καὶ τὸ φῶς του ἀκόμη δὲν ἔφρασε στὴ γῆ!

Κουτολογίς, ποτὲ σ' ὄ,τι ζήτησε δὲ ἔβηκε ἀνεύρεση κι' ἡ ἐπιθυμία τῆς ἦταν νόμος.

Ἀὐτὸ βέβαιον δὲν ἦταν γιὰ καλὸ τῆς. Ἡ Ζίνα ὡστόσο εἶχε ἐξαιρετικὴ καρδιά καὶ μεγάλη προτερήματα, καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῆ δὲν τοὺς ἔδινε τὴν εὐκαιρία ν' ἀναποχθοῦν. Δὲν ὑπάρχει φύση, ὅσο καλὴ κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ μὴ χρειάζεται κατὰλληλὴ καθοδήγησιν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικία.

Ἡ βασίλισσα ἔκλεινε τὰ δεκατρία στίς 20 Μαΐου. Γιὰ τὴν ἡμέρ' αὐτῆ εἶχε ὀμοσθῇ ἡ στέψη, καὶ τὴν περιέμενε ἀνοπόμενον ὄλοος ὁ λαός.

Ἐβδομάδες ὀλόκληρες πρὶν, ἀρχίσαν οἱ προστοιματίες.

Τὰ παιγνίδια τῆς ἐγέμιζαν μιά ὀλόκληρη σάλα τοῦ κάστρου. (Σελ. 1, στ. 6.)

Οι ράφτες, οι μοδίστες, οι άνθρωποι δεν στεκόταν στιγμή. Οι ζαχαροπλάστες έκαναν μεγάλες προμήθειες από ζάχαρη και φαρίνα κι' από τώρα έτοιμαζαν τούρτες με σχήματα συμβολικά. Έφερναν δικά για περοτεχνήματα. Οι μουσικοί έβγαζαν συνθέσεις, οι ποιητές έγραφαν ύμνους, οι ζωγράφοι έτοιμαζαν εικόνες.

Το πρωί της μεγάλης ημέρας, φόρεσαν της Ζίνας ένα φουστάνι από λευκό χρυσοκέντητο μετάξι και της έρριξαν ένα μακρό μανδύα από έρμινα, πού σερνόταν πίσω της ή μακριά του ούρα. Στα μαύρα της κομμωτικά μαλλιά είχαν βάσει ένα μικρό χρυσό στέμμα, γεμάτο πολύτιμα πετράδια.

Η μικρή βασίλισσα ήταν έτοιμη μαγεία! Τα μεγάλα της μαύρα μάτια έλαμπαν στο λιγάκι ωχρό πρόσωπό της και τα κόκκινα της χείλη τα γλόκαινε ένα χαμόγελο άγγελικό.

Αυτά άγοράκια πέντε-έξι χρονών, ντυμένα με χιονάτα σατέν, κρατούσαν στην ούρα της Μεγαλειότητάς της. Έστραβαν έρχοταν μακριά συνοδεία από κοριτσάκια με φουστάνια από μουσελίνα και κατάλευκος πέπλος. Από πίσω τους ο πρίγκιπ Ροδόλφος κι' η αντιβασίλισσα. Κι' οι λοιποί έπισημοί έβλεπιν την πομπή.

Η μεγάλη σάλα του Ισουλίου ήταν γεμάτη κόσμο. Μόλις μπήκε η Ζίνα, βαθείς όποκλίσεις την όποδέχθηκαν κι' όλοι έξέπαιαν σε ζητωκραυγές: «Ζήτω η βασίλισσα!..» Μια άδρατη όρχήστρα έπαιζε τον έθνικό ύμνο της Βαλκανίας και γορλάντες από άνθη έσεόλιζαν τα καλιά γοσθικά τοιχοσκάλισματα.

Τρεις μεγάλες όρνιθες σκαλιστές πολυθρόνες ήταν βαλμένες στη σειρά, σε μια έξεδρα στο βάθος της σταίας. Η Ζίνα εκάθησε ανάμεσα στο θείο της και στη θεία της. Κι' ενώ η μουσική εξακολουθόσε να παίζει, οι όπουργοί, οι άνωτεροι όποκλλητοί, οι άξιωματικοί, ήρθαν να της φιλήσουν το χέρι. Όλοι φορούσαν ώραιες στολές και το όνολο ήταν κάτω λαμπρότατο, άφάνταστο...

Έξαφνα προχώρησε ο πρόεδρος του Συμβουλίου της Έπικρατείας.

Ήταν ένας άνθρωπος κοντόχοντρος, με πρόσωπο σαν της μαίμοδος και με μικρά λαμπρά μάτια. Φορούσε παράξενη στολή: Έναν πλατό μαύρο μανδύα, σκαρπίνια με άγκράφες, κι' ένα πελώριο κεφάλλο στολισμένο με φτερά στρουθοκαμήλου. Τι άστεος!

Η μικρή βασίλισσα, πού πρώτη φορά τον έβλεπε έτσι μ' έπίσημη στολή, χαμογέλασε χωρίς να θέλη. Όστερα, καθώς εκείνος έκανε μιάν άδέξια όπόκλιση, στενοχωρημένος απ' τη γελοία

του στολή, η Ζίνα δέν κρατήθηκε πιά κι' άρχισε να γελά όλοφάνερα.

Ήταν κάτω δέν ταίριαζε καθόλου στην έπισημότητα της ώρας και του τόπου!.. Ό αντιβασίλης κι' η πριγκήπισσα της έρριχαν βλέμματα δασαρευσημένα κι' έπιπληκτικά. Η θεία της μάλισσα της έλεγε σιγά:

— Ζίνα, δέν είναι σωστό!.. δέν κάνει! Μά έλα τοδ κάκου. Τη Ζίνα την είχε κρυέσει το παιδικό γέλιο κι' όσο πολεμούσε να κρατηθή, τόσο περισσότερο γελοόσε.

Τέλος, ύστερ' από μιά ηρωική προσπάθεια, το κορίτσι πήρε ύφος φαινομενικά σοβαρό κι' άπελωσε το χεράκι του προς τον πρόεδρο κ. Μάρφα.

Έκείνος, κατακόκκινος, άγγιξε με τα χείλη του το βασιλικό χέρι κι' έφυγε γεμάτος θυμό, παπεινωμένος απ' αυτή την προσβολή. Έίχε πολύ κολό αντί κι' άκουσε την πριγκήπισσα να φειθορίζει σε' αυτή της Ζίνας:

— Δέν ντρέπεσαι να κάνεις έτσι τέτοια μέρα;

Και τη μικρή ν' άπαντά:

— Θεία μου, συχώρεσέ με, δέ φοβώ εγώ. Μά μ' αυτό πούχει βάσει πάνω του, είναι σαν παραγκιόζης!

Ό κ. Μάρφας χόθηκε, χωρίς να πη τίποτε, μέσα στο κλήθος των όδλικών, μά το πρόσωπό του είχε γίνει πελιδνό και τρομαζό απ' την όργη.

«— Α! συλλογίζομαι, όστε είμαι σαν παραγκιόζης... είμαι για γέλια!.. Καλά, θά μου το πληρώσης αυτό, μικρή βασίλισσα!»

Και σε λίγο έπρόσθεσε μόνος του:

«— Θά ίδουμε ποιος απ' τους δυό μας θά νικήση... Έχεις το στέμμα, χαϊδεμένη μικρή, μά εγώ έχω τη δόναμη!.. Θά το μάθης μιά μέρα και θά μετανοώσης!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ζήτω η Βασίλισσα!

Όπότε η Ζίνα είχε κουρασθή ν' άκούη κολακίες κι' εγκώμια. Το στόμα της, χαμηλωμένο στις γωνίες, έδειχνε κούραση μαζί κι' άγρωχία.

— Θεία μου, φειθρίσε, φτάνει πιά... Κουράστηκα, πείνασα... Δέ μπορούμε να συντομέψουμε την τελετή;

— Δίγη όμορνή, Ζίνα, έλεγε η πριγκήπισσα πού άρχισε να νοιώθη κάποιαν άνησυχία, γιατί κανείς δέν ήθερε τί μπορούσε να βγη από στιγμή σε στιγμή, με το τρελλό έκείνο κεφαλάκι.

Η Ζίνα στέναζε βαθεία:

— Άχι τί ζώση! Έσκασα!

Τώρα περνούσε η λευκή συνοδεία. Τα κορίτσια, ένα-ένα, έβγαίναν απ' τη σειρά κι' έκαναν μιά βραδιά όπόκλιση μπρός στη βασίλισσα.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΖΩΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ άνιάρεις ήμέρες της άρρώστατας μου, πού όυτε να διαβάσω μπορούσα, όυτε να κοιβεντιάσω, όυτε καλά-καλά να σκεφθώ, την πιστότερη, — να πώ και την καλύτερη; — συντροφία μου την έκαναν οι δυό γατίτσες πού έχουσε στο σπίτι. Η μιά είναι όλόμαυρη, — ή αϊώνια Πισσα της Διαπλάσεως: ή άλλη, άστρη με καφετίς και μαύρες θούδες, είναι ή ειδωλη αδελφή της. Πολύ ύμορφες γατίτσες, μεγαλόσωμες, καλοέμφυτες, μπορού να πώ και καλοαναδρεμένες. Κοιμούνται άγκαλιά, δέν μαλώνουν ποτέ, παίζουν μαζί, και ή μιά όλοχωρεί στην άλλη σε τέτοιο βαθμό, όστε όταν τους ρίχνουν φαί, καμιά δέν το άγγίζει, νομίζοντας πώς είναι...

Όλο για την αδελφή της. Έτσι πρέπει να τις ταίζουν χωριστά, πού σας βεβαιώ είναι πολύ σπάνιο πράγμα... γι' αυτές! Βρίσκονται άκόμη στην έφηβική ήλικία και μοιάζουν με κοριτσάκια δεκαπέντε-δεκάξη χρονών, πού τώρα μόλις μπαίνουν στη ζωή, άφοδ τελειώσαν την ανατροφή τους.

Την ανατροφή αυτή, έννοείται, τους την έδωσε ή μακαρίτισσα ή μητέρα τους, τοδ σπιτιού μας «Πισσα» κι' αυτή, πού άφοδ τις γέννησε κάτω στο πλαταρειά, τις ανέθεσε ύστερα στην κουζίνα, τους έδειξε σιγά-σιγά όλα τα κατετόκια, τις έμπασε στις κάμαρες, τις έδχαλε στην τράτσα και τις έμαθε να κάνουν μ' έπιμέλεια την τουαλέττα τους. Προπάντων τους έμπνευσε έμπιστοσύνη στους ανθρώπους τοδ σπιτιού και τις έμαθε να μη τους φοβούνται, να τους άγαπούν, να δέχονται τα χάρδια τους και να περιμένουν όπομορφητικά την ώρα του σουσλιαν, χωρίς ποτέ να προβαίνουν σε καθάρτη διανομή τροφίμων, — δηλαδή σε κλεψιά και σε άρπαγή, — βεβαιός πώς την ώρισμένη ώρα θά τους έδιναν πάντα το χρειαζόμενο για την πείνα τους. Τέλος τους έμαθε πώς το μόνο τρόφιμο πού ήταν στην διάθεσή τους χωρίς την άδεια των ανθρώπων, ήταν πρώτο το πεταμένο στα σκοτεινιά, και δεύτερο κανένα ζωντανό, έντομο ή τετράποδο τοδ χεριού τους, — τοδ νοχιού τους δηλαδή, — ποντικάκι, πουλάκι, μάγα, πλατόδα, σάβρα και καθιζής. Τις έμαμε μάλιστα ξεφτέρια'ς αυτό το κνήγι.

Έ, όποθέτω ότι δέν χρειάζεται να μάθουν τίποτ' άλλο δυό γατίτσες καλοαναδρεμένες από τη μητέρα τους. Κι' ή καλή εκείνη γάτα, γριά πιά, έκλεισε τα μάτια με ήσυχη τη συνείδηση πώς έκαμε το χρέος της και πώς οι δυό τελευταίες της κόρες θά ζούσαν εύτοχημένες στο σπίτι πού είχαν γεννηθή. Έτσι, από την ήμέρα εκείνη τοδ πέθους, οι γατίτσες άρχισαν τη ζωή μονάχες. Και μπορώ να πώ πώς ό: σήμερα, πού έγιναν πιά νικημοζέλλες, κανένα παράπονο δέν μας έδωκαν. Άπεναντίας, έλαει στο σπίτι τις άγαπούμε, τις χαϊδεύουμε, τις παίζουμε και... τις εκπαίνουμε πολύ στους έξους, πού θαυμάζουν την έφηβική όμορφιά τους. «Δέν είναι μόνο όμορφες, λέμε' είναι και καλές». Κι' αυτό βέβαια είναι κάτω τί για δυό γατίτσες, όπως θάταν και για δυό κοριτσάκια...

Τις ήμέρες λοιπόν της άρρώστατας μου, ή Πισσα κι' ή αδελφή της την περνούσαν στην κάμαρά μου. Και έζέριτε γιατί; Γιατί έκανε πολύ κρύο, έπεφταν χιόνια κι' εγώ, σαν άρρωστος, είχα φωνιά γερή. Η σόμπα τις τραβόσε, ή ζέστη, πού τόσο την άγαπούν οι γάτες οι κρυατοόδως. Έτρόπωναν μόλις έβρισκαν την πόρτ' άνοιχτή και εξαπλώνονταν στο πόδια τοδ κρεβατιού μου, όπου έμεναν ώρες. Πότε κοιμώνταν, πότε γλειφόνταν, πότε σιγόπαιζαν και πότε καθόνταν άκίνητες με τα σκεπτικά τους μάτια κατά το παράθυρο. Κάπου-κάπου τίνάζαν τα κεφάλια ξαφνιασμένα, παρακολουθούσαν το πέταγμα καμιάς μύγας στον άέρα κι' έπειτα ώρμούσαν στο παράθυρο, όπου την κνηγούσαν άναμεσα στο τζάμι και στο μπερνεδάκι. Έπειτα, την έπιαναν ή όχι, ξαναγορίζαν στη θέση τους και παραδιδόνταν στο ρελασμέ τους.

Το συμπλεγμα τους ήταν, αλήθεια, μιά όμορφη εικόνα, πού έδινε όλη την έντύπωσή της εύτυχίας. Τις έβλεπες κι' έλεες: Να δυό πλατόματα εύτοχημένα! Τι σκεπτόταν λοιπόν; Τα εύτοχημένα πλατόματα δέν σκεπτονται ποτέ. Δέν έχουν φροντίδες, έγνοιες, άνησυχίες, άμηχανίες. Άγωνίες. Όυτε το χθές τα νοιάζει, όυτε το αύριο τίνησχει. Μόνο το σήμερα σκέπτονται, το σήμερα πού το ζούν και το απολαμβάνουν. Όπισμένως λοιπόν κι' οι γατίτσες μου δέν σκεπτόταν παρά γι' αυτά πού έβλεπαν, γι' αυτά πού τις περιπαίχιζαν, γι' αυτά πού τους φαινόταν τόσο όμορφα, τόσο περίεργα, τόσο θαυμάσια. Τη μητέρα τους θά την είχαν ξεχάσει από την πρώτη μέρα. Χερτάτες, δέν τις έννοιαζε για φαί. Ήθεραν άλλως τε πώς αν πεινούσαν, δέν είχαν πού να νιαουρίσουν. Η ζωή τους ήταν έξισφαλιόμενη, το μέλλον τους βέβαιο. Αν ή λίρα ανέβαινε στις τετρακόσιες, δέν ήταν δουλειά δική

τους. Άγνοούσαν τελείως τη συνδιάσκαψη της Λωζάννης. Και κανένα πρόβλημα δέν τις άπαχολούσε, όυτε πρόβλημα ζώης, όυτε θανάτου. Δέν είχαν άλομα να τις βασανίση κανέν' από τα μικροπροβλήματα των κοριτσιών. Έτοιμη πάντα ή τουαλέττα τους, γίνεται της ώρας με λίγο... σάλιο. Δέν περιμένουν δασυάλες, δέν πηγαίνουν στα 'ρθεία, δέν έχουν κανένος είδος μάθημα και οικοοόρα. Η εύτοχία τους δέν είναι παρά ή τελεία άμεριμνησία κι' ή ακέφη τους όλη δέν είναι παρά για την εύτοχία αυτή. Με άλλους λόγους, ή εύτοχία τοδ ζώου, ή μεγαλύτερη, ή τελειότερη πού διαρχει'ς αυτό τον κόσμο!

Κι' ενώ βλέπω τις γατίτσες μου τόσο εύτοχημένες και τόσο εύτοχημένα σκεπτικές, δέν μπορώ να μη συλλογισθώ πώς μερικοί όνειροπόλοι την εύτοχία αυτή τοδ ζώου θέλουν να χαρίσουν και στον άνθρωπο. Με τη διανομή τοδ πλούτου και των άγαθών

την πέρασε το χειμώνα! Πετοί και κόκκαλο έμεινε, δυό μήνες στο κρεβάτι, με γατριά και με ζιστόματα. Κι' έγεινε ένας γρινιάρης κι' ένας ποράξενος, πώ, πώ! Εύτυχώς γατριέθηκε, σηκώθηκε και δυνάμωσε. Για να δυναμώση όμως καλύτερα, ή μαμά του όποφάσισε να τον στείλη την άνοιξη στην έξοχή, στο χτήμα της κυρά-Μόρφως, της παραμάνας του.

Η κυρά-Μόρφω είχε μιά κόρη, τη Ρηνούλα, πού ήταν ή όμογάλακτη αδελφή τοδ Τοτού. Με πόση χαρά ο Τοτός ξαναβρήκε στο χτήμα τη Ρηνούλα, πού κι' αυτή χάρηκε πολύ όμα τον είδε

— Έού 'σαι, Τοτό; τοδ είπε. Μπα πώς μεγάλωσε, πώς ψήλωσε! Φίλησέ με!

— Καλήμέρα, Ρηνούλα, της άποκρίθηκε. Θά μείνω έδω μαζί σας όλο το καλοκαίρι. Τι ώρα πού θά διασκεδάσουμε!

— Κα βέβαια πού θά διασκεύουμε ώραία! τοδ είπε ή Ρηνούλα. Θά κάνουμε τοδ κόσμου τα παιχνίδια!

— Να! Η μαμμά είπε να τρέχω στον καθαρό άέρα, για να δυναμώσω πού ήμουν άρρωστος.

— Από καθαρό άέρα έδω άλλο τίποτα! Έννοια σου, Τοτό μου, και γρήγορα θά δυναμώσης. Μόνο ό; άρχίσουμε τα παιχνίδια μας. Και πρώτα-πρώτα έλα μαζί μου στο λαβιάδι, να ίδης τη Μανουόκα, τη μαύρη μας άγελάδα.

— Πάμε, Ρηνούλα!

Και τα δυό παιδιά χειροπαισμένα έτρεξαν στο λαβιάδι.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΦΑ

της γης, με την έξασφάλιση της τροφής και της κατοικίας, με τη λύση όλων των οικονομικών προβλημάτων, θέλουν' να τον κάμουν άμεριμνο, να μη συλλογίζεται όυτε το χθές όυτε το αύριο, παρά να ζή μόνο και να χαίρεται το σήμερα, — να, έτσι όπως οι γατίτσες μου, άπαράλλακα!.. Μά θά γίνη αυτό ποτέ; Μπορεί να έξορωιωθή ή εύτοχία τοδ ανθρώπου με την εύτοχία τοδ ζώου, όσο μεγάλη, όσο τελεία κι' αν είναι πραγματικώς ή δεύτερη; Έγώ νομίζω πώς ή ανθρώπινη εύτοχία είναι άλλη, πολύ διαφορετική. Κι' αν ίσα-ίσα ή άνθρωπος διαφέρει από το ζώο, το κτήνος, είναι για το είδος της εύτοχίας πού επιδιώκει.

Σας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΟΝ**

ΡΗΤΑ

Μην πης «μαζί» τοδ πηγαιδιού Για να μην ακούσης «μειού!»

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ
Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Έπεται συνέχεια

Ο ΜΥΛΟΣ

“Αναφα τὸ λόγχο κι’ ἐτοιμαζόμενα νὰ διαβάσω Γραμματική. Ὁ σχολάρχης μας εἶχε ἐπανάληψη τέσσερα φύλλα, ἔλη τὴν τρίτη κλίση. Ὅταν εἶχαμε ἐπαναλήψεις, ὁ σχολάρχης ἔφερνε μόνος του εἰς βέργες, ἀγριλίσιες μάλιστα. Ἄλλοτε, σὲ συνήθειες νὰ ποῦμε περιστάσεις, δασκὶς ἢ παλιὰ βέργα ἐξετάσει ἢ σωγόταν ἀπὸ τὸ πολὺ ἔβλε, ἔσταλνε ὁ σχολάρχης τὸν Γιάννη τὸ Χαβέλη, ποὺ εἶχε τὸν καλύτερο σοφιά τῆς τάξης μας, νὰ φέρῃ καινούριες βέργες ἀπὸ τὴς μιοργιάς τῆς κορὰ Κωνσταντινίδεας. Βρίσκονται ἀκόμα αὐτὲς οἱ μιοργιάς, οἱ ἀνεξάντητες, καὶ ἀξίζουν νὰ μοιρασθοῦν μὲ τὸ σχολάρχῃ μας τῆς βόξας γιὰ τὴ σοφία ποὺ ἀποχτήσαμε στὸ σχολεῖο...”

Ἐρόντας λοιπὸν εἶπα τὴν ἄλλη μέρα εἶχαμε ἐπανάληψη στὴ Γραμματική, εἶπα τὴ Γραμματική ὁ σχολάρχης μας τὴν ἤθελε νὰ τὴ λέμε ἀπαισίτως, καὶ εἶπα θὰ ἔφερνε μόνος του καὶ βέργες ἀγριλίσιες, εἶχα ρίξει μπόλικο λάδι στὸ λόγχο, γιὰτὶ προτιμοῦσα νὰ ξενοχτήσω παρὰ νὰ κάνω ἔστω κι’ ἓνα λάθος.

Ἄλλ’ ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἡ μάνα μου, —πατέρα δὲν εἶχα, —ποῦ ἄλλοτε μὲ ἐμπνοῦσε μεσάνυχτα μὲ ὄλο τὸ κρόσο, τὰ χειμῶνα, νὰ διαβάσω τὴ Γραμματική, μοῦ λέγει: «Πέσε νὰ κοιμηθῆς. Ἄβριο πρῶτ’ ἂν πάρῃς τὸ γαϊδάρι τοῦ μπάμπου σου τοῦ Γιάννη, νὰ πᾶς ἄλεσμα στὸ μῦλο.

—Στὸ μῦλο ;!!! Καὶ σχολεῖο ;
—Δὲν θὰ πᾶς στὸ σχολεῖο, ἄβριο.
—Ὡ, ὦτ’ ἐφύναξα, ἔβλιστα μὲ πᾶταχο τὴ Γραμματική μου, ἔκαμα μιὰ τούμπα στὰ στρωσίδια τοῦ βῆπου καὶ κοιμήθηκα ἔπειτα ἔβνο ξέννοιαστο, ἀκαλλυγμένο ἀπὸ κάθε ἐφάλητη.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρῶτ’, ἐφάρτωσα τὸ γέννημα, ἐκαβάλλησα κι’ ἐγὼ στὰ καπούλια καὶ δρόμο γιὰ τὸ μῦλο. Ὁ γαϊδάρος ἀκούα ἐσθίκωνε καὶ τὸ γέννημα καὶ μένα, γιὰτὶ ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, τὸ γέννημα ποὺ πηγαίναμε στὸ μῦλο, ἦταν ἐλαφρό...

Ὅταν ἐφθασα, ὁ γαρο-μυλωνάς ἐξεφόρτωσε τὸ γέννημα, ἐγὼ πήρα τὸ γαϊδάρο καὶ τὸν ἔδεσα κοντὰ σὲ κάτι δάτα νὰ βόσκη κι’ ἔτρεξα στὸ πίσω μέρος τοῦ μύλου, στὸ ἀλάκι, νὰ παίξω. Τὸ ἀλάκι ἦταν χριστὸ καὶ τὸ ἀφθανο ἐξάστερο νερὸ γλυστοῦδσε μιλὰκι-μαλακὰ καὶ ἀθόροβα. Μόλις δμως ἐφθασε στὸ χεῖλος τοῦ βαγνινοῦ, ἀγρίωνε, κρημνίζεταν μὲ πᾶταχο, ἐμούτηκριε σὲν θηρίο, ἔκανε τὴς μολόπειρες νὰ γορρίζουν σὲν δαιμονισμένες, ἔβγαινε δρομητικῶς, κατὰ σταγόνες χοντρές, ἀπὸ τὴ χεῖρ-χουλή, μ’ ἓνα ἰδιαίτερο φύσημα κι’ ἔπειτα πάλι σιωπηλῶς

καὶ ἤρεμο, ἐακολουθοῦσε τὸ δρόμο τοῦ στὸ ἀλάκι, ἀνάμεσα σὲς λεῦκες καὶ σὲς πλατάνια.

Στὸν φηλὸ τοῖχο τοῦ ἀλάκιου, εἶχαν φερῶσοι πολυερίχια καὶ μιορβιλια καταπράσινα καὶ, ὅταν ἐχειλίσει τὸ ἀλάκι, τὸ νερὸ κατὰ σταγόνες γλυστοῦδσε ἀπὸ τὸ ἓνα πολυερίχι στὸ ἄλλο ἔως ὅπου ἔφτανε κάτω στὴ γῆ. Καὶ ἔταν ὁ ἥλιος ἐγερνε κατὰ τὴ δόση καὶ φώτιζε τὸν τοῖχο, κάθε σταγόνα γινόταν διαμάντι καὶ σπιθίς τὰ χρώματα τῆς ἰριδίας. Ἐτρεχα λοιπὸν σὲν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Πότε βουτούσα τὰ χέρια μου στὸ νερὸ, πότε ἔβγαζα τὰ παπούτσια μου — κάλτσες δὲν ἔπρηχαν — καὶ περπατοῦσα μέσα στὸ ἀλάκι. Πότε ἔφτιανα καρδάκια μὲ κινιὰ καὶ τ’ ἄφια στὸ ῥέμμα τοῦ νεροῦ. Ἐτρεχα κατόπι κάτω ἀπὸ τὴ χεῖρ-χουλή καὶ ἔβλεπα πᾶς τὰ ἔφερνε τὸ νερὸ, οἰκτρὰ ναυάγια, ἀφοῦ τὰ πέρασε πρῶτα ἀπ’ τὸ μῦλο. Ἔτσι καὶ μερικὰ νεανικά μου ὄνειρα, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ μῦλο τῆς ζωῆς, μένουσιν οἰκτρὰ ναυάγια. Ἐκάνα γοῦσο τὴς κᾶπιας ποὺ κολουβοῦσαν στὸ νερὸ, ἐπαίζαν, καὶ βουτούσαν, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ βροῦν βατραχάκια καὶ σαλιάνκους. Οἱ κᾶπιας τοῦ μύλου δὲν καταδέχονται νὰ τρῶν σαλιάνκους — βρίσκουν ἀφθονο καλαμπόκι στὸ μῦλο.

Ἐνόμιζα πᾶς ὅλη ἡ Φύση γίνηκε γιὰ μένα. Γιὰ μένα ἔτρεχε τὸ νερὸ, γιὰ μένα δούλευε ὁ μῦλος, γιὰ μένα ἔλαμπε ὁ ἥλιος, γιὰ τὸ χατήρι μου καίζανε οἱ κᾶπιας.

Μέσα στὴν τρέλλα μου ἀετῆ, ἄκουσα τὴ χοντρή φωνὴ τοῦ μολωνά: «—Ρεεέ...! ποῦ εἶσαι, ρεεεέ ;

—Ἐδῶ, μπάμπου Ρήγγα !
—Ρε, μὴν τὸ διαζύστε τὸ ἄλεσμα ; Ἄν τὸ διαζύστε, νὰ τὸ ρίξω, σὲ μιστὴ ὥρα θὰ εἶναι ἔτοιμο.»

«Σὲ μιστὴ ὥρα ;!» σκέφθηκα, «ἀλλὰ τότε προφτάνω νὰ γορρίσω στὸ σπιτί καὶ νὰ μὲ στειλῇ ἡ μάνα μου καὶ στὸ σχολεῖο. Ὅχι πᾶταχο ἀκριθὸς μέσα στὴ Γραμματική. Δυστυχία μου !»

«—Ὅχι, μπάμπου Ρήγγα, δὲν τὸ διαζύμασε, κάμε δουλειά σου.»

Ὁ καιμῆνος ὁ γέρος ἤξερε, πᾶς ὅταν πήγαιναν στὸ μῦλο γέννημα ὄρφανὰ παιδιὰ, πάντα ἦταν βία γιὰ νὰ ζυμώσουν.

Κι’ ἔτσι λοιπὸν τὸ ἄλεσμα ἔγαινε μὲ τὴν ὥρα, τὸ φόρτωσα στὸ γαϊδάρο καὶ γόρρισα στὸ σπιτί, ἀκριθῶς ὅταν καὶ τὰ παιδιὰ γόρριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἄλλα κᾶκωνα, ἄλλα κίτρινα, ἄλλα κλαυμένα καὶ κινενα χαρούμενα.

Τέλος πάντων χρειάζεται νάχη κανεὶς καὶ τόχη γὰ τελειώσῃ τὸ ἄλεστρο ἴσα ἴσα ὅταν τυχαῖον ἐπαναλήψῃς στὴ Γραμματική !

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU

Α.

Ὁ μικρὸς ἄρρωστος

Ἄν κοιτάξετε στὸ χάρτη τῆς Γαλλίας, πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος ποὺ βλέπει σὲν ὠκεανὸ, θύνακαλόφτετε ἓνα μικρὸ χωριὸν παράλιο, μὲ μικρὸ λιμῆνα, ποὺ λέγεται Ποσολίγγο. Τὸ χωριὸν αὐτὸ εἶναι καθαρὸ κι’ εὐχάριστο κι’ ἡ παραλία του, ὁμαλὴ καὶ αἰγούρη, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔχει ἀμμόλοφους καὶ βράχους, κι’ ἀπὸ τὸ ἄλλο τᾶσπρα σπιτάκια τῶν κατοίκων, ποὺ ὄλοι σχεδὸν εἶναι φαραῖδες ἢ ἐργάτες σὲς ἄλλες. Ψηλά σὲν ἄερα, ὀλημερίς πατοῦν γλάροι ποὺ διαγράφουν διάφορους κόκλους τῶς ἀρέσει φαίνεται, αὐτὸ τὸ μέρος πολὺ. Καὶ λίγα θήματα ἔσω ἀπ’ τὸ χωριὸν, εἶναι μικρὸ δάσος ρητινοφόρων, ποὺ ἡ ὕμεινὴ μορῶδιὰ του ἀνακατέεται μὲ τὴν ὕμεινὴ μορῶδιὰ τῆς θάλασσας.

Ἐν’ ἀπριλιτικὸ ἀπομεινῆμερο τοῦ 1854, ἔφτιασε τὸ λεωφορεῖο καὶ στάθηκε στὴν εἴσοδο τοῦ χωριό. Πρῶτη κατέβηκε μιὰ νέα γυναίκα, ἔπειτα ἓνα μικρὸ παιδί ποὺ τὸ πήρε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τελευταία μιὰ ὀπηστρία. Τὸ παιδί ἦταν χλωμὸ, ἰσχυρὸ, ἀδυνατισμένο φαινόταν μόλις πέντε χρονῶν, ἐνὼ πραγματικῶς ἦταν ἔξη καὶ κάτι παραπάνω. Ἡ νέα γυναίκα φεροῦσε μαῦρα ἀλλὰ τὸ γλυκὸ τῆς πρόσωπο, ποὺ τὸ σκεπάζε καθόλου τὴν κόψη καὶ μελαγχολία, φανέρωνε πολὺ καλύτερα τὴν κατάστασὴ τῆς παρὰ τὸ χρῶμα τῶν φρεσμάτων της.

Τὰ πράγματα ποὺ ἐσφόρτωσε τὸ λεωφορεῖο στὴν παραλία, ἔδειχναν πᾶς οἱ τρεῖς αὐτοὶ ταξιδιωτῆς δὲν ἦσαν νὰ μείνουν στὸ χωριὸν μόνο λίγες ἡμέρες. Καὶ πραγματικῶς, μόλις πάτησε τὸ πόδι της, ἡ μαροφόρα ζήτησε κατοικία, νὰ τὴ νοικιάσῃ γιὰ μῆνες πολλοῦς. Δὲν εἶχε ὅμως καὶ μεγάλες ἀπαιτήσεις: τῆς ἔφταναν δυὸ δωμάτια, μὲ τὴ διαφορά εἶτι τὸ ζωμότιο ὅπου θὰ κατοικοῖσε αὐτὴ μὲ τὸ ἀγοράκι της, τὸ ἤθελε μεγάλο, ἀερικῶ, προσηλιακὸ καὶ νὰ βλέπῃ στὴ θάλασσα.

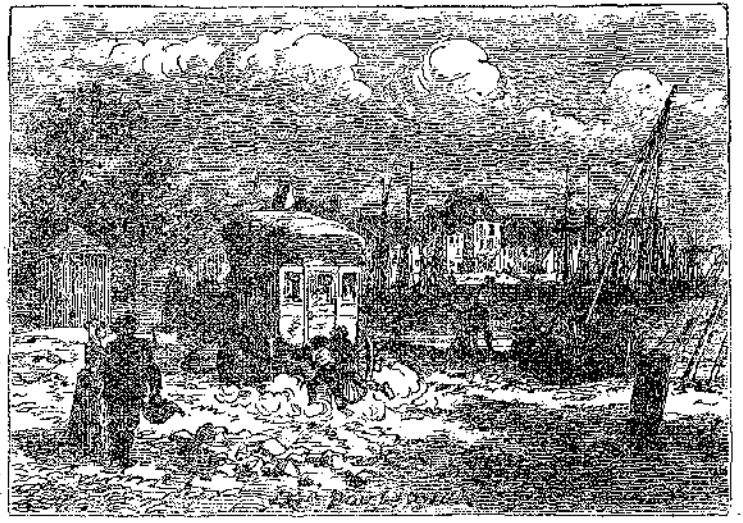
Ἐύκολα βρήκε δυὸ δωμάτια ὅπως τὰ ἤθελε, στὸ σπιτί ἐνὸς καλοῦ φαρὰ οἰκογενειάρχῃ. Τὸ καλύτερο ἦταν στὸ ἐπάνω πάτωμα, ἀλλὰ γομνὸ καὶ ὄχι πολὺ περιποιημένο. Τὴν ἕξτὴ μέρα, ἡ μαροφόρα τὸ περιεοίθησε, τὸ σούβρισε καὶ τὸ ἔκαμε κομψότατο. Ὅπως τὰ πορτὰ κίτρινον εἰς φωλιὰς τους κομψὲς κι’ ὀμορφες μὲ λίγες τριχες, μὲ λίγο μαλλὶ καὶ μὲ λίγη μούσκουλη, ἔτσι κι’ οἱ γυναῖκες σογορίζουν καὶ στολίζουν ἓνα δωμάτιο μὲ τὰ τίποτα. Ἐκρέμασε λοιπὸν κονονοπιέρα στὸ

κρεββατάκι τοῦ γιοῦ τῆς ἄσπρη σὲν τὸ χιόνι, ἔβαλε σὲς παράθωρα μπερντέδες χρωματιστοῦς, ἔστρωσε στὸ πάτωμα μιὰ φάθα κι’ ἐσκέπασε μ’ ἓνα σάλι τὸ καλὶο τραπέζι ὅπου εἶχε τὰ βιβλία της, τὰ ἐργόχειρά της, τὰ χτένια τῆς κι’ ἄλλα διάφορα χεῖσιμα πράγματα.

Ἡ ζωὴ της στὸ χωριὸν ἦταν τακτικὴ κι’ ἡσυχῇ. Ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα βρισκόταν ἔσω μὲ τὸ γιὸ της, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἄφια ἀπὸ κοντὰ της, γιὰ νὰ τὸν συνηθίσῃ λίγο-λίγο σὲν ἥλιο, σὲν ἄνεμο, σὲς πιτσιλιόμενα τῶν κομμάτων, σὲν ξαφνικὴ καὶ ραγδαία βροχῇ. Γιὰ νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ σπιτί, ἔτρεπε νάταν μεγάλη κακοκαιρία. Πολὺ συχνὰ πήγαινε καὶ καθόταν σ’ ἀκρογιάλι κι’ ἐνῶ τὸ ἀγαπημένο της ἀγοράκι, τὸ τόσο ἰσχυρὸ κι’ ἀδύνατο, ἔτρεχε καὶ πηδῶσε σὲς θαλασσινὰ βραχάκια, ἡ μητέρα κεντούσε ἢ ἔπλεκε, χωρὶς νὰ ἐσκολᾷ τὸ βλέμμα της ἀπὸ πάνω του καὶ χωρὶς νὰ καβῆ νὰ τὸ ἐνθαρρόνῃ μὲ τὴ γλυκαία τῆς τῆ φωνῆ.

Ἄμα τὸ παιδί κορραζόταν καὶ δὲν εἶχε πιά δύναμη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ παιχνίδια του σ’ ἀκρογιάλι, τὴν παρακαλοῦσε νὰ γορρίσουν σὲ σπιτί τότε ἡ μητέρα σηκωνόταν, τὸ τόλιγε ὄλε μὲ τὸ σάλι ἢ μὲ τὸ ἐκανωφόρι, τὸ ἐάπλωνε στὴν ἀκμο ποὺ ἦταν ζεστῆ-ζεστῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸ ἔκανε τὸ στήθος της προκεφάλο, τὸ κουνοῦσε λίγο σὰ μωρὸ καὶ τὸ ἀποκοιμίει ἀπάνω στὴν καρδιά της. Πολλὲς φορές τὴν ἔβλεπαν οἱ χωρικοὶ νὰ γορρίζῃ στὸ σπιτί, κρατῶντας τὸ γιὸ της στὴν ἀγκαλιά. Κι’ ἄμα ἐνόχτωνε, τὸ ἔστρωνε ἢ ἕδινε τὸ κρεββατάκι καὶ καθόταν κοντὰ στὸ μαξιλάρι τοῦ ὄς ποὺ τὸν ἔπαιρνε ὁ βῆπος.

Ἐ, τότε πιά ἠσόχαζε ἡ καλὴ μητέρα κι’ ἦταν ἐλεύθερη νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Καθόταν λοιπὸν στὸ τραπέζι κι’ ἔγραφε ὥρες ὀλόκληρες ἢ πέννα

«Ἐφθασε τὸ λεωφορεῖο...» (Σελ. 4, στ. γ’.)

τῆς ἔτρεχε χωρὶς τὸν παραμυρὸ κόπο. Ἡ φιλόστοργη μητέρα ἐμπιστευόταν στὸ ἀφύγο χαρτί τοῦς φόβους της, τὴς ἐλπιδες της καὶ τὴ σσοργὴ ποὺ πλημύριζε τὴν ψυχὴ της.

Τέτοια ζωὴ ζῶσε στὸ χωριὸν ἡ κορρία Εἰρήνη. Οἱ κάτοικοι τοῦ λιμανιοῦ δὲν ἤξεραν γι’ αὐτὴ τίποτα περισσότερο ἀπ’ ὅτι ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους· οὔτε ἤθελαν νὰ μάθουν, γιὰτὶ, πρέπει νὰ ξέρετε, οἱ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ποὺ κοιτάζουν τὴ δουλειά τους, δὲν εἶναι τόσο περιεργοί. Ἐπειτα δὲν ἔβλεπαν καὶ τίποτα παραξένο στὴν κορρία Εἰρήνη: ἔβλεπαν μιὰ μητέρα ποὺ ἐλάτρευε τὸ παιδί της.

Β.

Χαρὲς καὶ ἄσπες

Ὅσοι εἶχαν γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν κορρία Εἰρήνη καὶ τὸν ἄνερα της, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους, μποροῦσαν νὰ ὀμολογήσουν πᾶς ἦσαν ἄνθρωποι εὐτοχεῖς. Ἄπο καλὴ οἰκογένεια κι’ οἱ δυὸ τους, εἶχαν γιὰ μόνην περιουσία τὰ νειάτα τους καὶ τὴν ἀγάπη, —νειάτα τίμια κι’ ἀγάπη εὐκαρινῆ. Ὅστε στὴν ἀρχὴ

«Τὴν ἔβλεπαν νὰ γορρίζῃ στὸ σπιτί, κρατῶντας τὸ γιὸ της στὴν ἀγκαλιά.» (Σελ. 5, στ. α’.)

ζῶσαν πολὺ μέτρια καὶ σχεδὸν μὲ στενωχώρια. Ἄλλὰ δὲν ἀπελπίζονταν καὶ μὲ καλὴ καρδιά πέρασαν εἰς κᾶκὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς τους, ποὺ δὲν ἐλάστασαν δμως πολὺ, γιὰτὶ κι’ αἱ δυὸ ἦσαν φιλόπονοι. Ἰπάλλη-

λος στὴν ἀρχὴ ἐνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ τῆς πρωτεύουσας, ὁ ἄνερας, μὲ τὴν εὐφροσύνην, τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὴν τιμιότητά του, κατόρθωσε λίγο-λίγο νὰ γίνῃ διευθυντῆς τοῦ καταστήματος ἐκείνου καὶ σὲ λίγα χρόνια ἰδιοκτήτης. Ἄλλὰ κι’ ἡ γυναίκα του δὲν καθόταν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἐργαζόταν κι’ αὐτῆ. Τότε μόνον ἡ οἰκογένεια εἶναι εὐτοχεῖς, ἀδιάφορο ἀν πωχὴ ἢ πλεθῶσα, ὅταν κι’ ἡ γυναίκα βοηθῇ τὸν ἄνερα της· γιὰτὶ ὁ γάμος εἶναι μιὰ ἐταιρεία, μιὰ συντροφιά, καὶ πολὺ κακὰ κάνουν, πολὺ ἐξευτελιζοῦν τὴ γυναίκα ἐκεῖνη ποὺ τὴ θέλουν μόνον γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ σπιτί, σὰ νὰ ἦταν ἀφύγο ἐπιπλο, ἀντικείμενο πολυτελείας, κι’ ὄχι οἰκοδόμοινα καὶ συντρόφισσα τοῦ ἀνδρός της.

Ἄν καὶ πλοῦσιοι τώρα, δὲν ληματονοῦσαν ὅμως τὴ φτώχεια τους καὶ δὲν περηφανεύονταν· γιὰτὶ φρονόμοσαν πᾶς ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου σ’ αὐτὸν τὸν κόσμον, δὲν εἶναι μόνον νὰ ποικτήσῃ πλοῦτη, παρὰ νὰ τὰ μεταχειριστῇ καὶ γιὰ τὴ δικὴ του εὐτυχία καὶ πρὸς ὠφέλεια τῶν ἄλλων.

(Ἐπεται συνέχεια).

Μετᾶφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Β.

κι τα φύλλα και β' ἀπόδειξιν) Βε-
λουδένο Τριαντάφυλλο (δέν Ἰλα-
βα τίποτα) Βλοθόν (Ἰστιαία χαι-
ρετισματα σὺς ξαδέλφους κ' ἰστοιο-
γή) Μικρόν Ἠθροποιόν (Ἰλαβα
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ Ἰστιαία καὶ
Ἰλιόμον) Τρελλόν Ἀέθα (Ἰλαβα, εὐ-
χαριστῶ εἰς ἀνὰ σὺ ἀπύρητος)
Βροσιναίων (χαίρω κ' ἴβως κα-
λὰ καὶ γράφω-μον τόρα) Ἀμερικια-
νόπουλο (Ἰστιαία ἔχει καλῶς ἀπὸ
τὸ σημεῖον φύλλο ἀερίσει ἢ ἰσθίς
τὸν ψευδώνυμον τοῦ 1923) Εὐμή-
νην Ε.Π. (γράφω καὶ νὰ ἴδωμεν
Ἀμαθροῦδα (ἔγραφο τὸ γραμματικόν
σὺν νῆ, ἔμορθε νὰ οὐκίησιν καὶ τῶ-
ρα) Τριανταφυλλένια (τὸ βραβείον
Ἰθμητὸν εἶναι πλυσσοῦδες) Ἰνα ἴδα-
ται σὴ Φιλολογία, ἄλλο στήν Ἐπι-
στολήν καὶ ἄλλο στὸν πολιτικὸν ἐπιπέ-
δον συντελεῖ σὴ διατήρησιν τῆς Ἐ-
ρήνης τοῦ κόσμου) Γλιανικῶν Ἰλα-
θηνῶν (εὐχαριστῶ πολύ γὰρ ἴλα ἢ
ἐπιπέδον τοῦ Σολωμοῦ ἔπὸ Ἐλευθε-
ρουδότης, εἶναι ἠθία τῆς Μαθησια-
τοῦ Βιβλιοθήκης αἱ δύο αἰεὶ ἐπι-
πέδον προῖχον ἴλα τὰ σωζόμενα τοῦ
ποιητοῦ, πάντοτε ἄρας Ἰλατῆ) Ἄ-
τοιχον (Ἰλαβα, εὐχαριστῶ, Ἰστιαία).
Μικρόν Ἰγνατα καὶ Ζωηρόν Φλά-
γα (χαίρω κ' ἴβως πολύ νὰ μὴ γρά-
φωτε) Ἐλλήν Καθ. (εὐχαριστῶ
πολύ γὰρ ἴλα) Ἄδὸν Καλοῦν Ἰσθίην
(ναί, μὴν ἀνηγήρη). Ἀσπασσομένην,
Μικρόν Ποιητήν, Ἀσπασσομένην Ἰ-
βλο, Ἀρατον, Καλαμίδον κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΙΑΡΧΗ τοῦ νέου 2000ου Διαγωνισμοῦ
Ἀσπασοῦ. Αἱ λύσεις γίνονται μέχρι τῆς
3 Φεβρουαρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προ-
θεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν ἔχουν
ἀλλάξῃ δημοσεύσει.

1. Λεξιγραφος

Ρίχνω μέσα σὴ φωτιά
Ἔνα τε φρεσὸ ἀνάμικτο,
Μὰ καθόλου δὲν θάναμικτο.
Μόνο—δὲν εἶναι ψευτιά,
Γίνεται ἕνα ζυλοσάκι
Ποῦ μπορεῖ κ' ἀνὰ νὰ κάμικτο.

Ἐστία ἐπὸ τ. Βασίλειος Ἀδάμαντος

2. Συλλαβογραφος

Ἀρχαῖος κάτοικος τὸ πρῶτο μου,
Γραμμα ἤχηρὸ τὸ δευτέρου μου.
Καὶ κρότος γίνεται καὶ θόρυβος
Ὅταν περνῶν τὸ σὺνολὸ μου.

Ἐστία ἐπὸ τῆς Χρυσούλης

3. Στοιχειογραφος

Εἶμαι τετράποδο κοινὸ,
Βάλε μου ἴστα στὸ λαίμφο,
Νὰ πῆς κοινότατο ποτό.

Ἐστία ἐπὸ τῆς Κόρης τ. Ταύτητος

4. Στοιχειογραφος μετ' Ἀνα-
γραμματισμοῦ

Γνωστὸ ποτάμι προσπαθεῖ
Δικέφαλο νὰ γίνη
Καὶ νάνακενυθῆ...
Νά, τὰ νερά του πῆνει
Κι' ὀλοῦρο καὶ σκοταίνω
Κάτω στοῦ Ἀθῆ τοῦ βοθῶ
Πηγαίνει γὰρ νὰ μένη.

Ἐστία ἐπὸ τοῦ Στῆ Ραββύγγου

5. Ἐπιγραφὴ

ΝΥΟΜΣΥΒΕ
ΑΠΡΟΟΔΟΣ
ΑΒΤΑΗΟΔΜ

Ζητεῖται ἢ ἀνάγνωσις.
Ἐστία ἐπὸ τῆς Κεφαλλοντοπούλας

6. Δίφυγον

Οριζοντίως ἄνω,
ἐνώσοις πρῶτευου-
σα κίττω, ποταμὸς
τῆς Ρωσσίας. Κα-
θέτως ἔξ ἀριστε-
ρῶν: ὕψος τῆς Ἀ-
σίας, ἱερὸν ἐκ τοῦ

Εὐαγγελίου, κατὰ ποῦ πρῆπει νὰ
τηρηθῆ. Νύμφη καὶ χώρα τῆς
Ἑλλάδος.

Ἐστία ἐπὸ τῆς Φλόγας
7. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 4 = Σχολεῖον.
2 3 4 8 6 = Παιήμα
3 7 8 6 = Ἀλθίημα.
4 8 4 8 6 = Διουκ διαίτησ.
5 3 8 8 6 = Εἶδ. χόματος.
6 5 4 7 6 = Ἐβλον.
7 6 6 7 8 4 = Πόλις.
8 4 8 3 5 = Μῆρος τ.λόγου

Ἐστία ἐπὸ τ. Κεραυν. Βλέμματος
8. Ἀκροατικὸν

Τάχικα τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ὑποτελοῦν δημοτικὸν
βασιλεῦ:
1, Ἐναντιωματικόν 2, Ἀριθ-
μὸς 3, Στοιχεῖον τῆς φύσεως 4,
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5, Ἐντομον
6, Ἀρχαῖος θεός 7, Πόλιμα 8.
Ἀκροατικόν.

Ἐστία ἐπὸ τοῦ Ἐπιπέδου Κισσοῦ

9. Φωνητολόγιον

κλλ - ππ - κ - οτ - χρ
πρ - δε - κ - κορτ.

Ἐστία ἐπὸ τ. Ἰωάν. Φέβα
10. Γεῖφος

ἄλλος
ἄλλος - ἄλλος Μ Γ ἦ Νοῦ
ἄλλος - ἄλλος - ἄλλος

Ἐστία ἐπὸ τοῦ Σφαιριστοῦ

Ἀπὸ τοὺς Γαλλομαθεῖς

11. Mot carré

***** = Signe usité en musique.
***** = Contrée de la Grèce.
***** = Roi de Phrygie.
***** = Météorologique.
***** = Faire tort à quelqu'un.
Prepend, les mêmes.

Ἐστία ἐπὸ τοῦ Φρόνιμο Ζεζάνιο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Η. Ἀσπασσοῦ τοῦ φύλ. 29

472. Ασπασσοῦ (Ἰβων, Ἰβων, ὄν.)
— 473. Καρχατίας - Ζαχαρίας. —
474. Σκαῦρος - σκαυρός. — 475. Τὸ
μπιλιόδο. — 476. Βόλγας.

477. Ν Α Σ Ν
Ω Ι Ο Ο
Ε Μ Ν Δ
Ρ Α Α Α Ε Θ Α
Κ Α Ι Ρ Ν
Λ Ο Ρ Ι
Σ Σ Ν Α

478. Ὅταν εἶναι περισσότερος.
— 479. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (Σουμά-
τρα, Κικέρων, ΡοΔόπη, ΔαΝία,
ἸΑνός.) — 480. Ὁ 482. C

μεταγωγῶν εἰλι-
κρινῶς συγχο-
ρεῖται. — 481. Ὁ CHARITÉ
Ἰλιωνίδης ἦτο
ἐπιπέδον. (ὡς ἢ
ἐπιπέδον οἱς κτλ.)

— 483. Chateaubriand.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 καὶ 10 τὸ πῶλὸ λέξεις με
ἀπὸ 4 στοιχεῖα δε. 4 (τὸ ἐλάχιστον τι-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
ἀπὸ 4 λέξεις, με πέραν δὲ στοιχεῖα
ἀπὸ 50, καὶ με κεφαλαία λατ. 60.
Ἄ χωριστὸς στίχος δραχμῶν 2.
Ἡ προσηγορικὴ εἶναι ἀναγκασιότη.

(ΚΓ' --- 1)

ΣΤΗ ΜΙΑΝΤΑ, ΠΕΖΟΠΡΟΜΙΑ !!
τὸ βέλομε στραβὰ στραβὰ
τὸ γλῆνι μεσὸν κουνουριστῆ
με τὸ γαυροῦφολο σ' ἐπὶ
καλάμα κῶμο καὶ ντυνιά.
Ἐναμπαίοντες σὸν κόμ ἰ-
φρὸν σαλονικί μας, ἀμολάμε τὸ
ζωνάρι μας δέκα πιθαμάδες,
καὶ ἄλλοι σὸ τοῖον τὸ πατήρη.

ΥΙΑ ΝΑ ΞΕ ΡΕ ΤΕ
ΚΑΡΟΥΜΠΙΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ
(ΚΓ' --- 2)

Προσηγορικῶς διαγωνισμὸν καρ-
πῶν. Προθεσμία δημοῦ.
Βραβῆτα δύο. Γράφεται: Εὐά-
γχαρ. Γλῶσσον Λαυκάδα.
(ΚΓ' --- 3)

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

Ἀπὸ τὰ ψηφισμὸν ὅλοι ὅσοι
αὐτῶσων τι θὰ πῆ:

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ
(ΚΓ' --- 4)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΕΛΛΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Παιδιά! Ψηφίσατε μ' ἐμῆς γὰρ
πὶ φωνῆ κ' ἴβως μὲν τὸ πρῶτο-
γλυκοχάρμα—στὸν σκοτεινὸν αἰ-
θέρα. — Τῆς ὑπόλοιπης πατρί-
δος μας—τοῦ φέρι δχι λαμπάδα-
δος ν' ἀποδείξετε μ' ἐμῆς—τοῦ
ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑ. — Νὰ
τὴν ψηφίσατε, παιδιά—γὰρ τῆς
ΕΛΛΑΔΑΣ μας, τὴν ΑΓΚΑΛΙΑ
θάνε διαπλὴ τῆς Σας—εἶναι ἢ
Ἑλλάς Πατρίς σας.—ΠΗΡΟΛΥΤΟΣ
(ΚΓ' --- 5)

Ἐισερχόμενος διὰ δευτέρου φο-
ρῶν εἰς τὸν διαπλοιστικισμὸν,
χαίρετὸ ἀπαξάπαντας.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ
(ΚΓ' --- 6)

Ποῦ ψηφίσατε, ἀγρία;
Ποῦ Κορίσια! βγῆλετε μιλιὰ.
Κι' ὅλοι με φωνῆ πανθρία:
—Τὴν ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ.
Ρενταῖος
(ΚΓ' --- 7)

Ἀληθόμνητη Σμύρνη, τὴς κατα-
πύριος ἀσχημα εἰ! Τι γίνεται
τὸ κτήρημα ποῦ σοῦδωσα;—Ἄνα

(ΚΓ' --- 8)

Ο ΑΡΗΣ ἀνταλλάσσει Μ. Μ.
με ὄλους τοὺς Ἀθηναῖους
συνδρομητῶς τῆς διαπλοιστικῆς ποῦ
τοῦ στέλλουν ἕνα τετράδιο καὶ
τοὺς εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων
(ΚΓ' --- 9)

Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἘΣΜΥΡΝΗΣ,
Ἐπιγραφῆ τῆς πόλεως ποῦ
κατοικεῖτε. Προθεσμία δημοῦ.
Βραβῆτα 100 δραχμῶν. Συμ-
μετοχὴ 30λεπτος. Δίσις: Ἀλέ-
ξανδρον Βεῖνὸγλου, Ἀβέρωφ 7-
Γ, Ἀθήνας.
(ΚΓ' --- 10)

ἘΠΙΠΛΟΠΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ,
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΥΠΟΥΦΗΘΙΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
στρατιζόμτος στήν καλή θέληση
τῶν φίλων του καὶ σὲ ποιητι-
κὰ ἀισθήματα τῶν ἐπιπέδων.
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΥΠΟΥΦΗΘΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΑΤΕΙΑ
ἘΠΙΠΛΟΠΕΧΤΗ ΠΡΟΦΥΡΑ.

(ΚΓ' --- 11)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ὁ ἈΝΙΚΗΤΟΣ
Κατ' ὄνομα σὸν δημοσηγορικῶν
τοῦ 1922, ὑποσηγορικῶν τῶ
δύο πλῆρη πατριωτισμοῦ ψευ-
δώνυμα

ΜΕΓΑΛΗ ἸΔΕΑ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
Ἐπιπέδον τὴν ψῆφον σας!!
(ΚΓ' --- 12)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΣΙΑΜΒΟΣ,
Ἐκπαθροῦσις ὁ Σύλλογος ἄ-
πὸ τὰ Κορίσια, ἀπαρτίζε-
ται μόνον ἀπὸ Ἀγρία καὶ με-
τονομάζεται:
ἘΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ,
Προσηγορῶς Ἀρχαῖοσσια.
Πατριωτισμὸν τὸν Διαγωνι-
σμὸν μεσὸν ΚΒ'—1266 μέχρι τῆς
Ἰανουαρίου Δίσις ἢ ἴδία. Δεχό-
μεθα Μέλη μόνον... Ἀγρία.
Ἡ ΔΙΟΙΚΟῦΣΑ Τὸν ΣΥΛΛΟΓὸν
ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
(ΚΓ' --- 13)

Ἀπερσιστικὸν ἐπιπέδον νὰ σῆς δεῖ
καὶ σὲ ἐπιπέδον 5
Ἐπιπέδον Ραββύγγου
(ΚΓ' --- 14)

Ἀγρία. — Πατριωτισμὸν τῆς
Ἀπὸσδορῆς τοῦ Ἐπιπέδου,
γιατὶ τῆς παιδιὰ ἀπὸ τὰ μέλη,
φῆθησαν ἀγενεστάτα σ' ἄλλα
κορίσια τοῦ Σύλλογου καὶ σὲ
μένα.
Βεατρίνη
(ΚΒ' --- 15)

Ἐναμπαίοντες σὸν μυροῦδατο
= σιλωνίκα σας, ἐξω σκοπὸ νὰ
τὸ φῆσο ἀνοκῶτα... Γὰρ τοῦτο,
ψυλοσῶντε ὄραμενοι ἀπ' τὸν:

ΤΡΟΥΠΕΡΑ
(ΚΓ' --- 16)

Ἡ Τριανταφυλλένια θὰ εὐγνω-
μοῖ ὄλους ὄλους ὄλους τὴν κα-
λοσύνη νὰ ψηφίσων τὸ ψευδέ-
νυμὸ τῆς: ἩΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
(ΚΓ' --- 17)

Ὅμοιο τῆς Κύπρου. Ἀίλη.
Τρούπια, Τρούπια, εὐχαρι-
στῶ στέλλα. Μεγάλη Ἰβδα, εὐ-
χαριστῶς. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
(ΚΓ' --- 18)

Ἰδόντες τὴν κηδεῖαν τῶν προ-
φίλων τῶν μεσὸν ΚΑΡΟΥΜΠΙΑ,
ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΥ καὶ ἔξανασταῖ-
τες διὰ τοῦτο. Κατὰ τὸν
Νόμ. ΧΜΗ'

Κηρῶσομεν αὐτὴν ἀκίρον, ἀπὸ
τῶν νεκρῶν μὴ παρερσεθέντων
εἰς ταύτην καὶ διὰ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
τοῦς ἐπιπέδων ἐπὶ τῆς τῶν
ὁ Μπάσπιας τοῦ ὁ ΠΕΥΤΗΣ
Μέγας Νομοθετῆς
(ΚΓ' --- 19)

ΕΠΙΠΛΟΠΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΥΠΟΥΦΗΘΙΣ
(ΚΓ' --- 20)

Μορατῶπούλα, Ψηφίσατε τὸ
φαντασιώδες ψευδώνυμον
Γέρος τοῦ Μωραῖ.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐπιπέδοντες τό-
μοι, 29 ἐν ὄλφ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς ἐν δε. 40 καὶ ἰσχυρῶς δε.
43. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκῆστων
τόμων προστίθενται εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐπιπέδον δε.
1, ὁ δραχμῶν καὶ δε. 2, 70 ὁ δρα-
μῶν, διὰ δὲ τὸ Ἐπιπέδον δε.
6, —εἰς δραχμῶν εἰς ἐπιπέδον